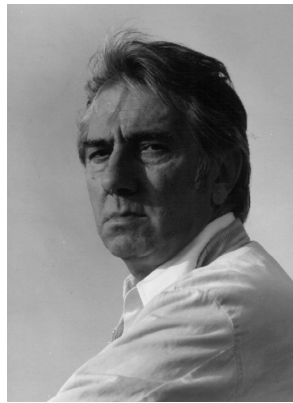

Александар Пантелић

ТАКО СМО СЕ НЕКАД
СМЕЈАЛИ

Комад у једном чину

АЛЕКСАНДАР ПАНТЕЛИЋ, рођен је 1926. у Београду, где је завршио Основну немачку школу и Другу мушку гимназију, а у приватној школи је стекао и музичко образовање.

Од 1944. је у армијској позоришној групи НОВЈ. Од рата па до 1957. је глумац у професионалном путујућем позоришту. Студирао је права и филозофију. Од 1961. је у Радио Београду као режисер у Хумористичком забавном програму (Весело вече, Пета димензија, Чигра, Село весело, Пре подне једног пауна; серије: Оперска ложа, Гарићи Марићи, Породица Јовановић...) За Редакцију озбиљне музике радио је на адаптацијама и популаризацији класичних оперских дела обрађених за играну презентацију са либретима заснованим на класичним делима драмске литературе (Шекспир – Верди: *Отело*, *Фалсиф*, *Маџбей*; Дима син – Верди, *Травијата*; Мирже – Пучини, *Боџи*; Прево – Пучини, *Манон Леско*; Молијер – Моцарт, *Дон Ђовани*, итд.) Као радиофонијски режисер снимио је око 50 играних трилера и 22 радио драме, са најпознатијим београдским и југословенским глумцима. Режирајући четири пута недељно, све до пензије 1990, потписао је преко 3000 емисија.

Објављене драме: *Лили*, Сцена бр. 6. 1971; Театрон 115. 2001.

Драма, *Тако смо се некад смејали*, први пут се објављује у овој, 23. књизи Савремене српске драме.

Члан је Удружења драмских уметника Србије и Удружења драмских писаца Србије. Добитник је великог броја награда, међу којима су: “Златни микрофон” Радио Београда и Награде за животно дело “Витомир Богић”. Данас ради као професор на Академији уметности “Браћа Караџић”.

Александар ПАНТЕЛИЋ

ТАКО СМО СЕ НЕКАД СМЕЈАЛИ
Комад у једном чину

ЛИЦА

РОСА, 60 година

СПАСОЈЕ, њен супруг, 65 година

ЦВЕТАНКА, њихова подстанарка 22 год.

Одиграва се у унутрашњости Србије шездесетих година прошлог века, једног летњег поподнева око пет сати.

Соба у приземној кући. У дну и са десне сџране њо једна вратица – десна воде у сџаваћу собу а средња у дворишће. Сасвим најред, на средини, сџочић са сџри њолуфошље. На сџочићу шелефон.

ПРВА ПОЈАВА

Роса, сама.

РОСА: *(Седи за сџолом, њлеше џемџер, њевајући, уздише, загледа њлешиво, џроба га на рамену)*
 Шта је ово?
(Вади из џеџа изгужвани џаџир, џоџравља наочаре, чииџа)
 Осамдесет? Није осамдесет. Ово је шестица. Џедуља се умастила па шестица личи на осмицу.
(Вади из другоџ џеџа кројачки санџимеџар, мери леђа и рукаве, смеје се)
 Сџниша јесте лепо грађен али што је много много је.
(Поново мери рукаве)
 Рукави ће бити добри а леђа ћу морати поново.
(Уздише, џара њлешиво. звони шелефон. она џодигне слушалицу)
 Ало, ко је то?
(Узбуђена, џодигне глас)
 Јеси ти Сџниша?
(Слуша)
 А, ти си Милице! Не могу да ти познам глас! Како сте вас двоје?
(Слуша)
 Јел' кум Жика извадио зуб?
(Слуша)
 Добро смо! Спасоје оде до Ђуре касапина да узме један јунећи бут. Хоћу да га шпикујем да нас Сџниша не изненади а ја немам ништа у кући.
(Слуша)
 Не знамо тачно кад, Милице? Он се обично јави пре него што ће да пође и ја ево цео дан дреждим поред телефона и чекам.
(Слуша)
 Пуста мајка, дабоме! Плетем му џемпер, да га изненадим кад дође! Обично... онако са два џепа напред на закопчавање.

Он такав највише воли а и практичан је – можда да га носи испод сакоа а може да се појави у њему и без сакоа.

(Слуша, мришћи се)

Какве капљице?

(Слуша)

За Жикиног братанца? Јел' то онај што мало замуцкује?

(Слуша)

А, то му је сестрић! Хранислав, јесте. Знам ја ту децу него увек бркам Хранислава и Растислава... А, шта му је?

(Слуша)

Ух, далеко било! Сачувај боже! Зар не могу да га отпуше у амбуланти?

(Слуша)

Знаш шта, Милице, ми не волимо да тражимо од Сенише ни за нас двоје.

(Уздише)

али кад се ради о леку, питаћу га кад се јави, да ли може да купи. Имаш ли ти неки рецепт?

(Слуша)

Чекај.

(Тражи њо сјолоу оловку)

Како кажеш?

(Слуша)

Полако, ништа не разумем?

(Слуша)

Чекај Милице, ја те овако ништа не разумем... него пребаци ти све на ћирилицу, а мој Спасоје ће сутра ујутро да тркне до вас по то.

(Слуша)

Дабоме.

(Слуша)

Шта имам да се љутим, Милице?. Кад је лек у питању морамо једно другом да њоможемо.

(Слуша)

Дабоме! Него ти сутра око седам стани на прозор и сачекај Спасоја па му дај то цедуљче! И немој да ми захваљујеш јер се за лек то не ваља! Ајд' у здравље!

(Сјусићи слушалицу)

Баш је свет безобразан!

(Уздише, узима плетиво, звони телефон, она подигне слушалицу)

Ало, ко је?

(Слуша)

А, ти си Бранкице! Ко ти је окренуо број?

(Слуша)

Бака? Е, још мало па ћеш ти сама да зовеш тетка Росу... само да мало порастеш!

(Слуша)

Е, твој Синиша сине долази за неколико дана!

(Слуша, мришћи се)

Да ти донесе велику лутку! Добро, сине, казаћу му ако се јави, па ако буде имао пара и ако нађе.

(Слуша)

Шта кажеш? Деди транзистор?

(Љушћиво)

Е, да кажеш ти твом деди да сам купи транзистор од оних пара што је добио за имање у Лазаревцу... А Синиша нема никакво имање осим својих десет прстију. Јеси ли ме разумела? Дај ми сад бабу!

(Уздихе)

Здраво Дацо!

(Хладно)

Јесте, много је слатка.

(Слуша)

Схватам ја то све, Дацо! Дете ко' дете! Али твој Милисав није дете а тражи да му Синиша донесе транзистор.

(Слуша)

Верујем да ћете ви да платите, али није ствар у томе, Дацо! Знаш колико је света већ поручило да им Синиша донесе којешта. А Синиша мора то све да плаћа у девизама а и сама видиш каква је трка за тим девизама.

(Слуша)

Сигурно! Немој да се љутиш, Дацо! Ти си бар паметна жена и мораш да ме разумеш. Ја и Спасоје му не тражимо ништа а бели свет навалио ко' нездрав! Прексиноћ се јавила Каја поштарка и тражи да јој Синиша купи памучни цвилик за душеке! Замисли, молим те! Као да он нема друга посла него да јури по Француској цвилик за Кају поштарку!

(Слуша)

Сигурно, Дацо, да си ми ближа него Каја поштарка, али баш зато сестро и могу да разговарам са тобом овако отворено! Ђура касарин, молим те, поручио капу за сушење косе, да обрадује жену за рођендан, а Ђука из финансијског одсека неке специјалне улошке за дус – табане.

(Слуша)

Па дабоме да је невероватно!

(Слуша)

Знам ја да је Милисав тврдоглав и најбоље је да му кажеш да

овог пута Синиша не доноси ником ништа а идуће године кад дође он ће лепо да се договори са сваким понаособ – шта коме треба, па да онда види шта од свега тога он може а шта не може да набави, па ће онда лепо да направи план, како ће коме шта да купује, и којим редоследом, наравно у оквиру својих могућности и сви ће бити задовољни! Јел’ тако?

ДРУГА ПОЈАВА

Роса и Цвејанка.

ЦВЕТАНКА: *(Провири из средњих врати)*
Довиђења, тетка Росо.

РОСА: *(Поклоји шаком слушалицу, Цвејанки)*
Чекај мало, Цветанка!

ЦВЕТАНКА: Идем!... Само сам хтела да вам се јавим.

РОСА: Причекај мало.
(У слушалицу)
Добро Дацо, разговараћемо касније. Дошла ми је Цветанка, она девојка што станује код нас, па хоћу нешто да је упитам.
(Цвејанки)
Уђи унутра и затвори врата.
(Цвејанка уђе и затвори врати, Роса у слушалицу)
Добро Дацо, онда значи, договорићемо се... Хајде здраво!
Пољуби ми Бранкицу и не замери, молим те! Здраво!
(Спусти слушалицу, Цветанки)
Ти опет на поподневну смену?

ЦВЕТАНКА: Не радим више поподне. Пошла сам у пошту да бацим писмо за моје.

РОСА: *(Гледа је њодозриво)*
Знам да си једно време стално ишла на поподневну смену.

ЦВЕТАНКА: Замењивала сам другарицу десет дана али знате да ми је то изашло на нос. Свако вече сам падала на кревет од умора!

РОСА: *(Гледа је)*
Сећам се! Него, шта сам оно хтела да те питам? Шта ти је са оним момком, богати? Кад се враћа из Београда?

ЦВЕТАНКА: Сутра увече.

РОСА: Стварно? Зар већ има месец дана од како је отишао?

- ЦВЕТАНКА: Данас се навршава месец дана.
- РОСА: Што време лети! За час прође месец.
- ЦВЕТАНКА: Богами мени није брзо прошао... чини ми се као је отишао пре годину дана.
- РОСА: Чувај ти њега Цветанка. Изгледа да је поштен човек и да има озбиљне намере?
- ЦВЕТАНКА: Како да нема! Чека само да се осамостали, да стане на своје ноге, па да се узмемо.
- РОСА: То је баш лепо! Него, хтела сам с тобом о нечем другом да поразговарам.
- ЦВЕТАНКА: Кажите, тетка Росо?
- РОСА: Ти знаш да нам долази Синиша?
- ЦВЕТАНКА: *(Радосна)*
Нисам знала?! Баш се радујем што ћу да га упознам. Толико сте ми о њему причали, да једва чекам да га видим!
- РОСА: Е, у вези његовог доласка и хоћу нешто да ти кажем! Видиш синко, Синиша је солидан, озбиљан младић, који се посветио свом занату и послу у фабрици. Он никако не воли неозбиљно понашање, па те молим, кад дође, да избегаваш да излазиш у двориште на чесму у комбинезону и да се тамо онако полугола шепуриш.
- ЦВЕТАНКА: Боже, тетка Росо, како можете тако нешто да ми кажете? Ја понекад изађем на чесму у купаћем костиму и то само кол'ко да се поквасим и да ме мало ухвати сунце. Зар је то тако страшно?!
- РОСА: Е, то сунчање, молим те да прескочиш кад дође Синиша! Ето, шта сам хтела да ти кажем. Нормално је да се девојке сунчају на плажи а не у дворишту где живи толики свет. Има ту и старијих људи који не воле да виде такве ствари.
- ЦВЕТАНКА: Баш сте ви чудни, тетка Росо! Мени замерате што понекад изађем на чесму у купаћем костиму а не видите на улици младе девојке у мини сукњама и шорцевима, па чак и у купаћим костимима. Модерна медицина препоручује младом свету да што више излаже тело ваздуху и сунцу.
- РОСА: Слушај Цветанка. Ја те нисам позвала да ни овде држиш предавање о модерној медицини и да ми солиш памет! Честити људи кад тако нешто виде на улици, окрећу главу!

- ЦВЕТАНКА: Варате се тетка Росо... Уосталом ја имам свог дечка кога волим и за кога ћу се удати!
(Вади марамицу)
- РОСА: Не знам ја то?! Пази ти само на ово што сам ти рекла; кад дође Синиша, ако те видим на чесми без пристојне хаљине, просућу на тебе пун лонац вруће воде и ошурићу те ко' ћурку за божићни подварак!
- ЦВЕТАНКА: (Зайлаче)
Бога ми увредили сте ме, тетка Росо! Ја вас гледам као мајку а ви мени тако.
- РОСА: Немој сад да плачеш! Рекла сам ти оно што бих рекла и рођеној ћерки. Ти си добра девојка, Цветанка, али имаш једну ружну навику – чим видиш мушкарца ти му гураш ноге под нос!
- ЦВЕТАНКА: (Јеца у марамицу)
Можда... али ја уопште нисам свесна тога!
- РОСА: Хајде богати... ниси свесна! Причам ти причу!
- ЦВЕТАНКА: Нисам, мајке ми, тетка Росо! То је код мене инстинктивно и ја ту немам никаквих задњих намера.
- РОСА: Таман посла да још имаш и задњих намера... Само би још то требало! Него слушај ти мене, дете моје: обуздавај се у свакој прилици јер ће иначе свет да стекне о теби рђаво мишљење... а ако се то догоди више те не опра ни Сава ни Лепеница! Женско је по природи проклето и ако нема бар мало чорбе у глави, готово је! Зато се ти држи тог твог келнера... како се он оно зваше?
- ЦВЕТАНКА: (Брише нос)
Ђура.
- ЦВЕТАНКА: Ђура, дабоме... И немој да дозволиш да те дуго воза са оним "да стане на своје ноге"! У моје време бивало је да младић иде с девојком годинама... и то онако
(Гесџ)
целисходно... А кад стане на своје ноге он се ожени другом.
- ЦВЕТАНКА: Мој Сима није такав!
- РОСА: (Гледа је)
Који сад Сима, Цветанка?
- ЦВЕТАНКА (Брише нос)
Па Ђура!
- РОСА: (Скине наочаре)

ЦВЕТАНКА: Право му је име Сима а зову га Ђура.

РОСА: *(Мршћи се)*
Куд баш Сима да се зове?!

ЦВЕТАНКА: Зашто?

РОСА: Тако се звао зет једне Спасојеве тетке. Чудо од човека! Нит смрди нит мирише! Просто нисам могла да га видим очима! Ништа ми није учинио али чим се појави, мени се нешто преврне у стомаку... И сад, кад ти рече Сима, одмах сам се њега сетила! Али то нема везе са твојим момком. Твој Ђура може да буде фини човек иако је Сима!

ЦВЕТАНКА: Питајте кога хоћете за Ђуру келнера и чућете шта ће вам рећи!

РОСА: Е, онда, синко, држи се ти тог твог Ђуре макар био и Сима, само да одржи реч и да те узме. Хајде сад иди да се не затвори пошта.
(Цветанка усћане)
И, молим те, немој да заборавиш шта смо се договориле!

ЦВЕТАНКА: Баш сте ви смешни, тетка Росо... као да ће Синиша мене да гледа поред толиких Францускиња!

РОСА: Колико ја знам, мушкарци гледају у оно што им се покаже.

ЦВЕТАНКА: Хајдете, молим вас! Причате којешта!

РОСА: Можда се ја и не разумем у то тако добро као ти али знам шта смо се нас две договориле!
(Гледа је)
А и ти знаш, јел' тако?

ЦВЕТАНКА: Добро, кад ви тако кажете, тетка Росо. Хајде, довиђења!
Брзо се враћам!
(Изађе)

ТРЕЋА ПОЈАВА

Роса, сама.

РОСА: *(Гледа за Цветанком, окреће телефон)*
Ало, ко је то?... Јел' то пошта? Молићу лепо Кају!
(Осврће се)
Јеси ти, Кајо? Овде Роса! Сигурно си у послу и нећу да ти сметам, хтела сам само да видиш нешто!

(Осврће се, сјусџи глас)

Ти знаш ону моју подстанарку Цветанку...

(Слуша)

Јесте, она помоћна куварица у хотелу. Е, молим те, она треба сваког часа да стигне у пошту да преда неко писмо па хоћу баш да видим да ли ме је слагала, да ли стварно иде у пошту! Нешто ми је сумњива!

(Слуша)

Знам да је незгодно да ти зовеш, а и ја нећу да те стално узнемиравам, него ми пошаљи по њој, као неку поруку а ја ћу по томе знати да ли је ту била. Јел' хоћеш? Е, баш си златна!

(Слуша)

Јесте! Чекамо га сваки час!

(Слуша, кашље)

Знаш Кајо, нисам ти прексиноћ рекла. Бојим се да је касно да му јављам за онај цвилех. Писмо га сигурно не би затекло тамо а ако се јави телефоном пред сам полазак неће имати времена да тражи!

(Слуша)

Јесте! А има још нешто. Он је тек непуне две године у Француској и још није добро савладао језик а и душек и цвилех су тешке речи и велико је питање дали он зна обадве или само једну или још не зна ниједну. И како ће, молим те, кад уђе у радњу па зна рецимо како се каже душек а не зна како се каже цвилех... или зна цвилех а не зна душек... Или не зна ни једно ни друго?! Није згодно, јел' да?

(Слуша)

Знала сам да ћеш ти то разумети! Сви нешто траже, моја Кајо, а ако неког одбијеш најгори си човек! Ђура касарин, Ђука из финансијског, Даца и Милисав, кум Жика и кума Милица... Молим?

(Слуша)

Сигурно Кајо да си ми ти ближа од њих и зато ти ја и кажем све овако отворено! Добро, Жика и Милица траже неки лек за Жириног братанца.

(Слуша)

Не, није онај што замуцкује... то му је сестрић.

(Слуша)

Не знам, Милица каже да се запушио и само неке француске капљице могу да му помогну.

(Слуша)

Јесте, свашта има! Сачувај ме боже!

(*Слуша*)
 Тако је! И ја тако мислим; ко ти затражи лек не одбијај га!
 Не зна човек шта све може да га снађе?!
 (*Слуша*)
 Молим?!
 (*Слуша, мрштини се*)
 И теби треба лек?
 (*Слуша*)
 За притисак?! Па зар то не може овде да се нађе?
 (*Слуша*)
 Јел' имаш рецепт? Добро, онда пребаци све на ћирилицу и
 пошаљи ми по Цветанки ако дође у пошту!
 (*Слуша, уздише*)
 Не замерам ти ништа, Кајо! Кад је лек у питању нема
 замерана!
 (*Уздише*)
 Ако Цветанка случајно не дође у пошту, послаћу сутра
 ујутро Спасоја до тебе. Он ће да те викне а ти само изађи на
 прозор и баци му тај рецепт!

ЧЕТВРТА ПОЈАВА

Роса и Спасоје.

СПАСОЈЕ: (*Ућирчи са цеђером у руци, узбуђен, седне, брише зној са
 чела*)

РОСА: (*У слушалицу*)
 Ево га и Спасоје! Добро Кајо..

СПАСОЈЕ: Росо, прекидај!

РОСА: (*У слушалицу*)
 Поздравићу га! Молим?
 (*Слуша*)
 Нисам то пробала? Знам за слатку воду али право да ти
 кажем некако немам поверења у то!
 (*Слуша*)
 Моја мајка никада није остављала у слаткој води... и ја сам
 то од ње научила..

СПАСОЈЕ: (*Као на иџлама*)
 Росо, прекидај!!

- РОСА: *(У слушалицу)*
Зависи од тога како ко воли!
(Слуша)
Моји, рецимо, уопште не воле слатке преливе
(Спасоје се врти на столицу крајње узбуђен)
А, ни ја! Дође ми некако бљутаво!
- СПАСОЈЕ: *(Истио као зоре)*
Росо, прекидај!!
- РОСА: *(У слушалицу)*
Не верујем, Кајо!
(Слуша)
Добро, кад човек иде на пут, па хоће да понесе за дан-два, а да му се успут не стврдне! Али, овако, за код куће, не треба!
(Слуша)
Јесте, они су лепо и кад мало одстоје..
- СПАСОЈЕ: *(Скочи са столице, тиресне џезер о асфал)*
Росо, прекидај!
- РОСА: *(У слушалицу)*
Добро, Кајо! Ево, Спасоје изгледа огладнео, па све скаче по кући!
(Слуша)
Знам да и ти журиш! Јесте богами, и ми рано вечерамо!
(Слуша)
Не брине! Нећу заборавити! Викнуће те он са улице а ти спреми рецепт, наравно ако Цветанка не дође до тебе!
(Слуша)
Здраво!
(Спусити слушалицу, Спасоју)
Шта је, шта си исколачио очи?... Не могу жену да прекинем у пола речи!
- СПАСОЈЕ: *(Брише зној са чела)*
И ти ћеш да исколачиш очи кад чујеш!
- РОСА: *(Уилашена, ухвати се за срце)*
Да није нашто са Сенишом?! Да му се није нешто десило?!
- СПАСОЈЕ: Де, де, полако! Немој одмах да се хваташ за срце! Ништа му се није десило. Жив је и здрав и долази прекосутра.
- РОСА: Прекосутра?! Откуд знаш?
- СПАСОЈЕ: Разговарао сам са једним младићем који ради у суседној фабрици.

- РОСА: Где си га упознао?
- СПАСОЈЕ: У ресторацији на жељезничкој станици.
- РОСА: Што не позва човека у кућу, побогу човече?
- СПАСОЈЕ: *(Уздихе, брише зној са чела)*
Звао сам га али није могао! Журио је да ухвати воз за Ниш...
И он иде код својих на одмор.
- РОСА: И шта каже за Синишу?
- СПАСОЈЕ: *(Гледа је, уздише, брише марамицом, враћ и лице)*
Росо, кад си последњи пут била код доктора за срце?
- РОСА: Зашто, Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Онако... питам само!
- РОСА: *(Плане)*
Слушај, говори шта је са Синишом, или ћу лом да направим?!
- СПАСОЈЕ: Долази прекосутра.
- РОСА: То си већ рекао, и шта још?
- СПАСОЈЕ: Полако, Росо!
- РОСА: *(Викне)*
И шта још?
- СПАСОЈЕ: Па ево шта још: сећаш ли се, кад ти је кума Милица видела у шољи добитак?
- РОСА: Сећам се, па шта?
- СПАСОЈЕ: Рекла је, девизни добитак, јел' тако?
- РОСА: То ће Синиша сигурно да донесе неку цркавицу, што је уштедео од плате!
- СПАСОЈЕ: *(Тешко уздише)*
Е, није то!
- РОСА: Како није?
- СПАСОЈЕ: Лепо! Није тај девизни добитак!
- РОСА: Него?
- СПАСОЈЕ: Један други девизни добитак!
- РОСА: Који други?

- СПАСОЈЕ: *(Гледа је, њоново брише марамицом враћ и лице)*
Росо, колики ти је био притисак, кад си последњи пут мерила?
- РОСА: *(Скочи са столице, дохватио цеџер)*
Слушај, Спасоје! Говори шта је, или ћу да ти треснем о главу овај цеџер са све јунећим бутом!!
- СПАСОЈЕ: Чекај, Росо!
- РОСА: *(Подигне цеџер)*
Говори?!
- СПАСОЈЕ: Полако, Росо!
- РОСА: *(Подигне глас)*
Спасоје говори?!
- СПАСОЈЕ: Смири се, Росо!
- РОСА: *(Замахне цеџером)*
Говори?!
- СПАСОЈЕ: Снаја!
- РОСА: *(Укочи се у месину са цеџером у руци)*
- СПАСОЈЕ: Снаја, Росо и то француска! Сিনিша се оженио Францускињом и долази прекосутра са њом!
- РОСА: *(Сруши се на столицу)*
Јао!!
(Ухвати се за срце)
- СПАСОЈЕ: Ето, то ти је тај девизни добитак што ти је кума Милица видела у шољи!
(Брише зној, њешко дише)
Ето ти сад знаш!
- РОСА: *(Слабим гласом)*
Јел' истина то Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Јесте, Росо!
- РОСА: *(Слабим гласом)*
Оженио се Сিনিша?
- СПАСОЈЕ: Оженио се!
- РОСА: Францускињом?
- СПАСОЈЕ: Францускињом!

- РОСА: *(Истио као ѓоре)*
И долази са њом овамо?
- СПАСОЈЕ: *(Уздише)*
И долази са њом овамо!
- РОСА: *(Истио као ѓоре)*
Прекосутра?
- СПАСОЈЕ: Прекосутра!
- РОСА: *(Закука из свеѓ ѓласа)*
Куку, Синиша, сине мајкин!!
- СПАСОЈЕ: Полако Росо, сабери се!
- РОСА: *(Истио као ѓоре)*
Куку, Синиша, црни сине, зар то мајци да приредиш?!
- СПАСОЈЕ: Полако Росо, обуздај се!
- РОСА: *(Истио као ѓоре, кука)*
Зар то да приредиш твојој мајци која те је отхранила, подигла и пустила да одеш у бели свет?! Бестрага ми глава!!
- СПАСОЈЕ: Полако Росо, зауздај се!
- РОСА: Целог живота сањам његову свадбу – како спремам свадбени ручак и дарове за снају... а он да се ожени у туђем свету без мене, без своје мајке...
(Јауче)
Куку, Синиша, црни сине, куку!
- СПАСОЈЕ: Чекај, Росо, заустави се! Зарозала си се па плачеш и кукаш као да му се десила нека несрећа, далеко било!
- РОСА: Језик прегризо Спасоје!
- СПАСОЈЕ: Син ти доводи снају у кућу а ти кукаш ко' баба нарицаљка! Полако брате! Можда се он и није званично венчао, него само онако "око врбе", и ко зна шта ће од тога свега да испадне?
- РОСА: А шта каже тај човек?
- СПАСОЈЕ: Који човек?
- РОСА: Па тај Нишлија?
- СПАСОЈЕ: Рекао сам ти шта каже.
- РОСА: Мислим, за то "око врбе"?
- СПАСОЈЕ: А, нисам га за то питао!

- РОСА: Побогу, Спасоје како за то да га не питаш?!
- СПАСОЈЕ: Збунио сам се. Кад он рече “долази вам син са женом Францускињом!”, мени онај ратлук што иде уз кафу и киселу воду, испаде у крило. Он човек одмах схвати да се излануо и лепо се уједе за језик, па сав збуњен устаде, поздрави се на брзину и оде ко’ мува без главе да хвата воз за Ниш.
- РОСА: Да си бар стигао да га упиташ како се зове!
- СПАСОЈЕ: То сам га питао! Зове се Сретен Милеуснић!
- РОСА: *(Нервозна)*
Не он, него... Францускиња!
- СПАСОЈЕ: И то ми је рекао...
(Гледа је испод ока)
Жоржета!
- РОСА: Жоржета?!
(Вади марамицу)
- СПАСОЈЕ: Јесте, Жоржета!
(И он вади марамицу)
- РОСА: *(Закука)*
Куку, Синиша!
- СПАСОЈЕ: *(Закука)*
Куку!
- (Заједно њлачу)*
- РОСА: Црни Спасоје, како то да нас снађе?!
- СПАСОЈЕ: Ето, снашло нас је и сад шта је ту је!
(Смирују се)
- РОСА: И шта ћемо сад да радимо?
- СПАСОЈЕ: Да се спремамо да дочекамо снају, ето шта.
- РОСА: Па јесте!
(Крсти се)
О, буди бог с нама!
- СПАСОЈЕ: Али ствар је у томе што то није обична снаја па да је дочекамо онако како се то код нас ради, него француска снаја! Није то Милева из Куршумлије, бивша Синишина девојка, па да је дочекамо са “здроаво кћери” “како си” “добродошла” “жива била” и томе слично..

- РОСА: Куд се не ожени са том девојком... никако то не могу да прежалим.
- СПАСОЈЕ: Молим те, Росо, ћути! Кад је хтео са њом да се ожени осула си на њу дрвље и камење! А сад никако не можеш да је прежалиш! Молим те ћути!
- РОСА: О, шта нас снађе, господе боже и сви свеци! Не знам више ни шта говорим! Просто сам се следила и као да сам се претворила у неку другу жену!
- СПАСОЈЕ: А, тек ја! Кад ми онај човек у ресторацији то рече, одједном сам заборавио како се зovem. Да ме је неко упитао ја бих рекао, Сима!
- РОСА: Ено га и он Сима!
- СПАСОЈЕ: Не Сима тетка Загоркин... нисам на њега мислио, него неки Сима... онако уопште! Случајно сам рекао баш то име...
(Мисли)
Шта сам оно хтео да кажем?
(Мисли)
Што ти можеш човека да избациш из колосека... Аха! Дакле, дан њиховог доласка је прекосутра и ми морамо одмах да почнемо са припремама за дочек.
- РОСА: Боже Спасоје, шта нас ово снађе?... Гледам те и питам се јел' то све истина или ми то сањамо?
- СПАСОЈЕ: (Уздихне)
Богами, истина је!
- РОСА: Па хајде, онда, кажи ми: шта смо ми богу згрешили? Да сам некад помислила да ће то да нам се деси... да ми је некад тако нешто бар пало напамет, па хајде де! Десио се, покри се ушима и ћути! Али, на све друго сам помишљала, на свакакве глупост, а на овако нешто ни у сну!
- СПАСОЈЕ: Сад шта је ту је! Не вреде више ни приче ни кукњава. Упали смо у тај сос и сад морамо да гледамо шта ћемо и како ћемо!
- РОСА: (Држи се за главу)
Као да ми неки ножеви овде раде! Да тркнеш ти часком и да купиш коре га гибаницу?
- СПАСОЈЕ: Ти Росо само знаш за гибаницу и за шпиковани бут! Као да је Жоржета целог живота била гладна и сад ће да дође код тебе да је ти нахраниш!
- РОСА: Морају деца нешто да једу кад дођу с пута.

- СПАСОЈЕ: Знам да морају али сад, у овом тренутку има много важнијих ствари од јела. Уосталом одкуд знаш да она једе гибаницу?... То је сувише масна пита за странце!
- РОСА: Синиша воли гибаницу. Ако она не једе јешће он.
- СПАСОЈЕ: Можда ни он више не једе таква јела, поред ње?
- РОСА: Видиш, то ми није пало напамет!
(Мисли)
Знаш шта: да ја спремим француски кромпир? То је брате, сигурно! Ем је француски, ем иде уз овај шпиковани бут, па има прсте да полижу!
- СПАСОЈЕ: (Држи се за главу)
Добро Росо, спремим шта хоћеш и доста више о томе! Има нешто кудикамо прече од јела!
- РОСА: Шта то?
- СПАСОЈЕ: Да се договоримо како да дочекамо снају а да не обрукамо сина!
- РОСА: Зашто да га обрукамо, Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Видиш Росо: Синиша се оженио Францускињом Жоржетом и то је чињеница, јел тако?
- РОСА: (Уздихне)
Јесте!
- СПАСОЈЕ: Са друге стране ми смо још увек његови родитељи, и то је чињеница, јел тако?
- РОСА: (Збуњена)
Не знам?! Ваљда!
- СПАСОЈЕ: Како не знаш?! Ти као да си мало шенула!
- РОСА: Изгледа да јесам?!
(Уздржава њлач)
- СПАСОЈЕ: Слушај ме сад добро: најважнија ствар, у првом тренутку, кад се сретнемо с њом, то је да, као његови родитељи, отац и мајка, је ли, оставимо на њу леп утисак!
- РОСА: Да обучем ја онај тегет комплет што ми је Синиша послао за Нову годину а ти обуци црно одело с прслуком... А могао би још да ставиш у џеп сребрни сат и ланац?

- СПАСОЈЕ: Полако, немој да трчиш! Ти мислиш да нам нешто вреди да се упарадимо ко’ две додоле, а кад отворимо уста, не можемо да саставимо ни две унакрст? Важно је како ћемо да изгледамо споља, онако “на око”, али је важније оно *изнутра*, а ту смо ми слаби!
- РОСА: Како то мислиш *изнутра*?
- СПАСОЈЕ: Па то, цело време хоћу да ти објасним али ми никако не даш да дођем до речи! Рекли смо, дакле, да она није наша девојка и да ми не можемо да је дочекамо као што се дочекују наше снаје! Јел’ тако?.
- РОСА: (*Уздихне*)
Јесте!
- СПАСОЈЕ: Добро, то смо рашчистили! Е, сад, с друге стране, поставља се питање: чак и да можемо тако да је дочекамо, то јест, као неку нашу девојку, разумеш... као нашу снају, разумеш... то јест, као девојку из наших крајева..
- РОСА: Што толико гњавиш, Спасоје?! Реци, шта је... немам више живаца..
- СПАСОЈЕ: (*Сипроџо*)
Росо, немој да ме прекидаш! Ако хоћеш да нешто урадимо немој стално да ми упадаш у реч!
- РОСА: (*Уздихне*)
Добро, хајде, нећу!
- СПАСОЈЕ: Дакле, као што сам рекао, чак да то и можемо, мислим, то све што сам навео, јел’ тако, ништа нам не би вредело, јер нас она не би разумела, јел’ тако, зато што је Францускиња, јел’ тако?
- РОСА: Видиш то ми уопште није пало напамет!?
- СПАСОЈЕ: Е, шта сад ти онако мислиш, да бисмо ми морали да урадимо?
- РОСА: (*Мисли*)
Не знам, Спасоје?!
- СПАСОЈЕ: (*Гледа је*)
Не можеш да се сетиш?
- РОСА: (*Мисли*)
Не могу?!

- СПАСОЈЕ: Е, кад не можеш ја ћу да ти кажем! Морамо да научимо француски!
- РОСА: *(Скине наочаре)*
Спасоје, мени се мало пре учинило да сам ја од свега овога мало шенула, а сад видим да си и ти!
- СПАСОЈЕ: Шенуо ја или не, француски морамо да научимо!
- РОСА: *(Гледа ља испод наочара)*
До прекосутра?
- СПАСОЈЕ: И до сутра, ако треба.
- РОСА: Побогу човече, па ваљда ће Синиша знати толико колико нам треба да се споразумемо са снајком?
- СПАСОЈЕ: Ено је она опет! Не ради се о Синиши, него о нама! То јест... ради се о њему али преко нас! Ми ћемо се обрукати а она ће после да му каже, онако у четири ока: "Родитељи су ти прости и необразовани... не знају ни речи француски!".
- РОСА: *(Мисли)*
Па не зна ни она српски!
- СПАСОЈЕ: Боже Росо, што ти понекад можеш да лупиш и да останеш жива! Српски зна и Срета пиљар и Тића бурекција и Ђура касапин... А француски је велики светски језик!
- РОСА: Добро а како мислиш да научимо толики језик до преко-сутра?
- СПАСОЈЕ: Нисам мислио да научимо цео језик, него онако из делова! Да знамо да јој кажемо "добродошли", "како сте?", "довиђења", "лаку ноћ", "хвала на питању", "колико је сати?" "толико је сати" и тако даље..
- РОСА: И то све на француском?
- СПАСОЈЕ: На француском, него како!
- РОСА: Ко ће то све да научи, црни Спасоје?
- СПАСОЈЕ: То још ни издалека није све. Ту ти још до, рецимо "добро јутро", па "пријатно", па "хвала, изволите"..
- РОСА: Где ти оде, Спасоје... кад ћу ја снаји да кажем "пријатно"?
- СПАСОЈЕ: Е, видиш, у Француској свекрве тако разговарају са снајама!
- РОСА: "Пријатно" и "хвала, извол'те"?

- СПАСОЈЕ: Не само то, него и “опростите”, “само после вас”, “тренутак, молим”, “вашу ручицу”!
- РОСА: *(Гледа ња заињена)*
Спасоје, с тобом стварно нешто није у реду! Рођеној снаји ја да кажем “вашу ручицу”?!
- СПАСОЈЕ: Добро, то ћу можда морати ја да јој кажем, кад пођемо у шетњу, да не стане на онај криви басамак испред капије и да не сломи врат!
- РОСА: Стварно, богати?! А мени ниси никад рекао “вашу ручицу” кад сам прескачем тај криви басамак?... Ја могу да сломим врат, јел’да? То не би била никаква штета!
- СПАСОЈЕ: Ти си, Росо, наша жена и навикла да се ломаташ по кривим басамацима и свакојаким цомбама. А Жоржета сигурно није! И немој сад, да тражиш свађу! Сад имамо важнија посла него да се објашњавамо око тога! Морамо што пре да научимо француски!
- РОСА: А, како да га научимо и ко ће да нас научи?
- СПАСОЈЕ: Мислио сам, нешто, да узмемо професора Саву!
- РОСА: То никако! Он јесте да предаје француски али на српском има оволики језик!
(Пружа руку)
Разгласиће по целој вароши да нам даје часове, па ће свет душу на памук да нам вади!
- СПАСОЈЕ: Знам у праву си! Тако је! А и да није тако сад је касно за Саву! За нас више не долази у обзир темељно учење, него само некако на брзину!
- РОСА: Као на брзину, црни Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Кад сам трчао овамо са станице, паде ми напамет и Лаза Црнотравац. Он је за време рата био у Француској у заробљеништву, па зна доста француских речи и појмова и то са преводом. Помислио сам да бисмо ја и ти могли да направимо списак речи и реченица које нам требају, па да ја тркнем до њега и да видим шта он од тих речи зна а шта не зна!

ПЕТА ПОЈАВА

Пређашњи и Цветанка.

ЦВЕТАНКА: *(Уђе на средња вратица)*
Добар дан, чика Спасоје!

СПАСОЈЕ: *(Збуњен)*
Аха, ти си! Здраво Цветанка!

ЦВЕТАНКА: *(Роси)*
Поздравила вас је Каја поштарка и рекла је да вам то обавезно пренесем а да ћете ви знати шта то значи!
(Вади из џепа харџиџицу)
И ево, послала вам је овај рецепт на ћирици и рекла је да ћете ви знати шта и то значи!

РОСА: *(Узме рецепџи, уздише)*
Добро, сине, знам! Хвала ти!

СПАСОЈЕ: Какав је то рецепт?

РОСА: *(Поново уздише)*
Каја поштарка, уместо цвилиха за душек тражи француске пилуле за притисак!

СПАСОЈЕ: *(За себе)*
Е, јебем јој матер!

РОСА: А звала је кума Милица и моли да Сениша донесе неки лек за Жириног братанца Растислава.

СПАСОЈЕ: Јел' то онај што замуцкује?

РОСА: Није! То је Хранислав... сестрић!

(Роса и Спасоје љовремено испод ока љогледају Цветанку)

СПАСОЈЕ: Е, баш је свет безобразан!

РОСА: И ја сам то малопре рекла али шта да радимо?... Молба за лек се не одбија!

СПАСОЈЕ: Знам!

РОСА: *(Ухвати се за главу)*
Ево, опет ми неки ножеви раде у глави!

ЦВЕТАНКА: Сигурно вас је ухватила промаја! Хоћете ли да вам донесем прашак против главобоље?

РОСА: Не помаже ту прашак, моја Цветанка!

(Роса и Спасоје уздишу)

ЦВЕТАНКА: *(Гледа их)*

Шта је са вама? Да се није нешто десило?

РОСА: *(Збуњена)*

Ништа, сине!

СПАСОЈЕ: *(Прискочи Роси у њомоћ)*

Мало смо снуждени, ето то је! Дође тако понекад, дан па се човек снужди а ни сам не зна зашто! Јел' тако Росо?

РОСА: Јесте богами!

ЦВЕТАНКА: Изгледате као да су вам све лађе потонуле!

СПАСОЈЕ: Јели, Цветанка, ти си чини ми се, некад радила у Београду?

ЦВЕТАНКА: Пуне три године, чика Спасоје!

СПАСОЈЕ: У хотелу код жељезничке станице, ако се не варам?

ЦВЕТАНКА: Тако је! Видите како се ви сећате, чика Спасоје!

СПАСОЈЕ: А ако ме памћење још добро служи, тамо си радила на шанку?

ЦВЕТАНКА: Тачно! У прво време... тек касније су ме пребацили у кујну! Све сте упамтили што сам вам причала!

(Роса љледа у Спасоја узнемирена а он јој даје знаке да се смири)

СПАСОЈЕ: А, зашто си напустила тај посао?

ЦВЕТАНКА: Нисам завршила угоститељску школу па су ме преместили овамо! А у Београду су сви били задовољни самном и сви су ме страшно волели!

СПАСОЈЕ: *(Даје Роси знаке да се смири, Цветанки)*

Да те сад нешто питам, дете моје! Док си тамо радила на шанку, јеси ли виђала стране држављане?

ЦВЕТАНКА: Ихај, како да нисам! Свакодневно!

СПАСОЈЕ: Онако изблиза?

ЦВЕТАНКА: Као што вас сада гледам!

СПАСОЈЕ: *(Значано њољледа Росу. Цветанки)*

Ходи овамо, Цветанка! Седи овде!

(Цветанка седне, изненађена)

Кажи ми сад, синко, јеси ли имала прилике да их онако, мало подуже посматраш?

ЦВЕТАНКА: Како то мислите, чика Спасоје?

СПАСОЈЕ: Ево како: да упамтиш, рецимо како се понашају у разним приликама, кад разговарају, кад ручају, кад иду у шетњу и тако даље... разумеш?

ЦВЕТАНКА: А, то?! Их, како да нисам! Могла бих да кажем да то све што сте ме питали знам напамет, јер су ми свакодневно били пред очима тако да су ми се и на врх главе попели!

СПАСОЈЕ: *(Поново значајан њољед на Росу. Цвећанки)*
И слушала си их како разговарају?

ЦВЕТАНКА: Не само да сам их слушала него сам и ја разговарала са њима!

(Спасоје и Роса се згледају)

СПАСОЈЕ: *(Гледа у Цвећанку, сумњичаво)*
Разговарала си с њима?

ЦВЕТАНКА: Ихај, свакодневно!

СПАСОЈЕ: *(Гледа је)*
А на коме језику, дете моје?

ЦВЕТАНКА: Па на разним језицима! Кад су Енглези ја с њима на енглеском, кад су Немци ја с њима на немачком! Знао ја језике!

(Спасоје и Роса су зајанђени)

СПАСОЈЕ: Знаш стране језике?

ЦВЕТАНКА: Онако, колико да се споразумем!

СПАСОЈЕ: *(Узбуђен)*
Па и не треба ти више, јел' тако?

РОСА: *(Најзад проговори)*
А, где си их научила, Цветанка?

ЦВЕТАНКА: Научио ме један келнер из Београда. Он је дуго радио у иностранству, све по великим хотелима, и знао је неколико језика!

(Роса и Спасоје се згледају)

СПАСОЈЕ: Неколико?!

ЦВЕТАНКА: Јесте! И чим сам почела да радим на шанку ја сам купила једну свеску и у њу сам бележила сваку страну реч коју сам чула а он ми је после тумачио шта која значи.

- СПАСОЈЕ: *(Глас му подрхџава)*
А, јеси ли ти те речи бележила онако... по нашки?
- ЦВЕТАНКА: Дабоме, све ћирилицом!
- СПАСОЈЕ: *(Удари се по колелу)*
То је оно што нам треба!
- ЦВЕТАНКА: А, шта ће вам то?
- РОСА: Треба нам...Не мораш ти све да знаш!
- СПАСОЈЕ: Јели сине, а које све језике имаш у тој свесци
- ЦВЕТАНКА: Имам енглески, немачки, талијански, француски..
- СПАСОЈЕ: *(Подигне руку)*
Стој! Доста! То нам треба! Значи имаш француски?
- ЦВЕТАНКА: Имам највише баш француских речи! “Свилени” је најдуже радио у Француској.
- РОСА: Ко ти је сад тај Свилени?
- ЦВЕТАНКА: То је тај келнер. Ми смо га звали “Свилени” зато што стално носио свилене кошуље и био је много отмен! Е, он је најбоље говорио француски а ја сам највише волела енглески!
- РОСА: Цветанка, сад у овом часу уопште није важно шта си ти волела!
- ЦВЕТАНКА: Шта “у овом часу”? У чему је ствар?
(Спасоје и Роса се згледају)
Шта ће вам ти страни језици? Објасните ми?
- РОСА: Ето тако, интересују нас!...
- СПАСОЈЕ: Пука знатижеља, дете моје!
- РОСА: Имаш ли ти ту свеску још код себе?
- ЦВЕТАНКА: Како да немам! Чувам је за касније, кад се ја и Сима узмемо и кад отворимо кафић у Београду!
- СПАСОЈЕ: Можеш ли да је донесеш овамо, ако ти је при руци?
- ЦВЕТАНКА: Ево, одмах ћу да је донесем!
(Пође ња се враћати)
А, шта ће вам, чика Спасоје, кажите ми?
- РОСА: Ено је опет!
- СПАСОЈЕ: Онако, сине! Нешто смо ја и Роса разговарали па нас интересује!
- ЦВЕТАНКА: О чему сте разговарали?

- РОСА: *(Љућииіііо)*
Па не мораш ти баш све да знаш!
- СПАСОЈЕ: Разговарали смо о разним језицима, ето! А, сад хајде, молим те, донеси нам ту свеску!

ШЕСТА ПОЈАВА

Спасоје и Роса.

- СПАСОЈЕ: *(Трља руке)*
Росо, као да је само Провиђење послало ову Цветанку!
- РОСА: Не знам само како ћемо да јој објаснимо шта ће нам та свеска?... Видиш да стално пита!
- СПАСОЈЕ: Мораћемо да јој кажемо истину!
- РОСА: И мени изгледа да ћемо морати!
- СПАСОЈЕ: Она ће нам, иначе помоћи да се послужимо свеском! Ми сами нећемо моћи!
- РОСА: Знам да нећемо!
- СПАСОЈЕ: И уопште, Цветанка нам само може бити од користи. Живела је у Београду, видела је света, разговарала је са Французима и Францускињама, познавала је тог Свиленог...
- РОСА: Па јесте!
- СПАСОЈЕ: А и добра је девојка!
- РОСА: Само има једну ружну навику: чим види мушкарца она му потура ноге под нос! Хајде богати!
- СПАСОЈЕ: Добро де! То сад за нас уопште није важно!
(Иде до вратиа у дубини, довикује)
Шта би, Цветанка?... Јеси ли је нашла?
- ЦВЕТАНКА: *(Сіоља)*
Не могу да је нађем?! Као да је у земљу пропала! Све сам претурила!
- СПАСОЈЕ: *(Узнемирен, довикује)*
Како, богати не можеш да је нађеш?
(Прошејта њо соби. Довикује)
Да је ниси неком дала на зајам?

- ЦВЕТАНКА: *(Сјоља)*
Шта кажете, чика Спасоје?
- РОСА: *(Довикује)*
Пита Спасоје да је ниси неком дала на зајам?
- ЦВЕТАНКА: *(Сјоља)*
Коме да је дам?
- РОСА: *(Довикује)*
Па Сими?
- СПАСОЈЕ: *(Роси)*
Коме Сими?
- РОСА: *(Нервозна)*
Ђути, Спасоје, молим те!
- ЦВЕТАНКА: *(Сјоља)*
Каквом Сими? Њему још не треба!
- СПАСОЈЕ: *(Роси, забринути)*
Ваљда је није изгубила?!
- РОСА: Језик прегризо!
- СПАСОЈЕ: Какве смо данас среће могло би и то да се деси! Да окренем ја Црнотравца, за сваки случај?!
(Дохваћу слушалицу, па је одмах сјустити)
Не вреди! Сад сам се сетио! Он има само војничке речи из светског рата “мирно”, “вољно”, “на лево”, “на десно”, “напред марш”, “лези”, “диг’се”, “остав, не ваља” и тако даље, а те речи не можемо да користимо у разговору са Жоржетом! Не вреди!
- РОСА: Немој то двапут да кажеш, Спасоје! Може она одмах с врата да почне да нам командује: “мирно”, “остав’ не ваља”, “вољно”, па ће нам и те војничке речи требати!

СЕДМА ПОЈАВА

Цвџанка и пређашњи.

- ЦВЕТАНКА: *(Улази, са свеском у руци)*
Ево је! Једва сам је пронашла!
- СПАСОЈЕ: *(Одахне са олакшањем)*
Добро је!

- РОСА: *(Сјасоју)*
Као да ми паде велики камен са срца!
- ЦВЕТАНКА: Замислите, нашла сам је на патосу, између шифоњера и огледала!
(Оћреса прашину са свеске)
Целу собу сам преврнула!
- СПАСОЈЕ: *(Несћриљив)*
Дај овамо да видимо?
(Узима од Цветанке свеску, окреће лисћове)
Где ти је француски?
- ЦВЕТАНКА: На првој страни!
- СПАСОЈЕ: *(Икреће лисћове)*
Аха, ево!
(Чија)
Кућа – ме – зон!
- РОСА: Кућа, јел’да?
- ЦВЕТАНКА: Ла мезон!
- СПАСОЈЕ: Јесте!
(Чија)
Шешир – ша... по!
- РОСА: *(За себе)*
Шапо!
- СПАСОЈЕ: *(Преврће лисћове)*
Ихај, чега све овде нема! Росо ако нас ова свеска не спасе ништа друго неће! Да видимо даље?
(Чија)
Сутра...
- РОСА: То знам, “морген”!
- СПАСОЈЕ: *(Погледа је испод наочара)*
Шта кажеш, Росо?
- (Цветанка се смеје)*
- РОСА: *(Удари се по челу)*
Јао, јесте! “Морген” је немачка реч! Баш сам шашава!
- СПАСОЈЕ: *(Скине наочаре)*
Знаш шта, Росо, “морген” јесте немачка реч ал’ то “морген” што га ти знаш, то је српска реч!

(Цветанка се криви од смеха)

- СПАСОЈЕ: *(Поново намести наочаре и преврће листове)*
 Види богати, колико овде има француских речи и појмова?!
 Баш сам изненађен?!
- РОСА: Немој само да се правиш важан, Спасоје! Гледаш у ту свеску и мислиш да си посисао сву мудрост овог света!
- СПАСОЈЕ: У овој свесци и јесте сва мудрост која нама треба! Слушај само: *(Чииа)*
 “живели!”, “лаку ноћ!”, “довиђења”,
(Роси)
 То је све оно што нам треба
(Окреће лист, чииа)
 “добро јутро”, “хвала на питању”, “мамицу вам јеб..”
(Роси)
 Добро, то нам већ не треба!
(Цветанка покрива усна руком, смеје се)
 Али ево, зато има...
(Преврће лист)
 “баш сте љубазни”, “молим лепо”, “све у реду”.
(Роси)
 А то нам све опет треба, јел’ тако?
- РОСА: Јели, молим те а јел’ има “пријатно” и “вашу ручицу”?
- СПАСОЈЕ: *(Мало збуњен, прелистава свеску)*
 Сигурно да има!
(Окреће листове)
 Не могу сад, тренутно, да нађем, али сигурно има!
- ЦВЕТАНКА: *(Гледа у њих, забезекнуто)*
 Шта кажете, тетка Росо, “пријатно” и “вашу ручицу”? У чему је ствар, молим вас, реците ми? Ја уопште не разумем шта ви причате? Што сте толико тајанствени? Зар ја не смем да знам? Можда бих могла да вам помогнем?!
- РОСА: Можеш синко да нам помогнеш, како да не можеш! Кажи јој ти, Спасоје, ја немам снаге...
- СПАСОЈЕ: *(Скине наочаре)*
 Ево шта је Цветанка: долази нам Жоржета!
- ЦВЕТАНКА: Која Жоржета?
- РОСА: *(Једва изговори)*
 Па... наша Жоржета, ето!

ЦВЕТАНКА: Ништа не разумем?!!

СПАСОЈЕ: *(Уздах)*

Е, сад ћеш да разумеш: Синиша се оженио и долази преко-сутра са женом!

ЦВЕТАНКА: *(Радосна)*

Тетка Росо, чика Спасоје... Јел' то истина?

СПАСОЈЕ: *(Вади марамицу)*

Истина је дете!

ЦВЕТАНКА: *(Иде од Росе до Спасаје, љуби их)*

Нека је са срећом! Тетка Росо, ал' ћете да частите!

(Роса њлаче)

Е, па, желим вам све најбоље и вама и Синиши и његовој млади!

(Роса јеца у марамицу а Спасаје седи уључен)

Шта вам је, тетка Росо? Па ово је ваш најсрећнији дан у животу а ви се зарозали и плачете?

(Гледа у Росу ња у Спасаја)

Ипак ми нешто није јасно? Шта ће вам ова моја свеска?

(Пљесне рукама)

Жоржета! Сад схватам! Францускиња?

РОСА: *(Плаче)*

Јесте, Цветанка, погодила си!

ЦВЕТАНКА: Аух, ал' сте ви у сосу!

РОСА: Е, моја Цветанка! Кад је теби "аух", можеш мислити како је нама!

ЦВЕТАНКА: А кад вам је то Синиша јавио?

СПАСОЈЕ: Није нам он уопште јавио... рекао ми је један његов колега из Француске, на жељезничкој станици.

ЦВЕТАНКА: Гром из ведре неба! Синиша је сигурно хтео да вас изне-нади?

СПАСОЈЕ: Ако је то хтео онда је успео!

РОСА: А није ни помишљао да се жени док се не осамостали!

ЦВЕТАНКА: До не "стане на своје ноге", као мој Сима!

РОСА: *(Благо)*

Опет ти, Сима, дете моје?!

ЦВЕТАНКА: Добро Ђура, тетка Росо... и он хоће да се осамостали!!

- РОСА: Припази ти да и он не нађе неку Жоржету као Синиша!
- ЦВЕТАНКА: Знате ли да сам ја у Београду упознала једну Жоржету?
(*Спасоје и Роса усџану, начуле уши*)
- СПАСОЈЕ: Баш Жоржету?
- ЦВЕТАНКА: Да! Праву Францускињу!
- РОСА: Није могуће?!
- ЦВЕТАНКА: На часну реч!
- СПАСОЈЕ: Јел' видиш ти Росо, колико ово дете може да нам помогне?
(*Цвејанки*)
Како си је упознала, богати?
- ЦВЕТАНКА: Док сам радила на шанку!
- РОСА: Да није то та иста Жоржета?!
- ЦВЕТАНКА: Таман посла! Ова је била онако постарија жена. Уствари девојка, имала је преко четрдесет година а никад се није удавала. Долазила је у Београд са мајком, госпођом Шарлотом која ме је много волела и звала ме је "Свеска"!
- РОСА: Због ове твоје свеске?
- ЦВЕТАНКА: (*Смеје се*)
Није, тетка Росо! Мене су у Београду сви звали "Цвећка" а она то никако није могла да изговори па ме је звала "Свеска"!
- СПАСОЈЕ: Па да! Странци и странкиње тешко изговарају наше речи и појмове!
- ЦВЕТАНКА: Нарочито речи на "ч" и "ћ"! Ја сам се у Београду кладилa са једном другарицом, да ни један странац неће моћи да изговори моје име!
- РОСА: Срећа Спасоје, што ја и ти нисмо тешки за изговор иначе би морали и имена да мењамо!
- СПАСОЈЕ (*Цвејанки*)
И кажи ми, молим те, како си разговарала са том Жоржетом?... Она ти нешто каже а ти звирнеш у ову свеску и одговориш јој?... Јел' да?
- ЦВЕТАНКА: Дабоме. И, богами сјајно смо се споразумевале... Била је врло љубазна и симпатична особа, само је имала једну гадну ману: љуштила је ракију ко' три мушкарца заједно!

- РОСА: *(Крсти се)*
Боже ме сачувај и саклони!
- ЦВЕТАНКА: Свако јутро, док госпођа Шарлота још спава, она се спусти код мене на шанк и почне да обара лозоваче... и то таквом брзином да сам једва стизала да јој напуним чашу!
- СПАСОЈЕ: *(Сипресе се)*
Ух, зар тако сабајле?!
- РОСА: Сачувај боже! Само да не буде то та Синишина Жоржета!
- СПАСОЈЕ: Како нам је све пошло наопако, може да буде баш та!
(Роси)
Имамо ли ми, лозовачу у кући, за сваки случај?
- ЦВЕТАНКА: *(Смеје се)*
Ништа не брините! Не може никако да буде та!
- РОСА: И шта сте све причале?
- ЦВЕТАНКА: Свашта! Она је мене питала да ли имам момка и хоћу ли да се удајем а ја сам њу опет питала зашто се никада није удавала!
- РОСА: А она, шта каже?
- ЦВЕТАНКА: Каже, да сам овде, код вас, нашла неког одговарајућег човека, одмах бих се удала за њега! Ваши мушкарци су врло згодни!
- РОСА: *(За себе)*
И куд да нађе баш мога Синишу?
- СПАСОЈЕ: Није то наша Жоржета! Росо, шта ти је?
- РОСА: Полудела сам, ето шта ми је!
- СПАСОЈЕ: *(Цвџанки)*
И никог од наших није нашла, јел' да Цветанка?
- ЦВЕТАНКА: Јесте!
- (Роса и Спасоје уишље очима у Цвџанку)*
- РОСА И
СПАСОЈЕ: Кога, Цветанка?!
- ЦВЕТАНКА: Свиленог!
- РОСА: Оног твог келнера?! Није могуће?!
- СПАСОЈЕ: Па дабоме! Зна човек језике!

ЦВЕТАНКА: Али то није било ништа озбиљно! Само се мало проводила са њим.

РОСА:

(Гледа је)

Проводила се?!

ЦВЕТАНКА: Да, само пар дана, јер је убрзо заволела једног студента хортикултуре!

РОСА: *(Исколачи очи)*
Чега?!

СПАСОЈЕ: То је нешто као физкултура, јел' да Цветанка?

ЦВЕТАНКА: Јесте, чика Спасоје, тако нешто! Е, са тим студентом је ишла богами целу последњу недељу!

РОСА: *(Истио као горе)*
Целу последњу недељу?!

ЦВЕТАНКА: Да! А Свилени је за то време ишао са њеном мамом!

РОСА: *(Зайањена)*
Шта кажеш бре, Цветанка?!

СПАСОЈЕ: Са госпођом Шарлотом?!

ЦВЕТАНКА: Јесте! Али ни та веза није била озбиљна!

СПАСОЈЕ: Чудо то, богати?!

ЦВЕТАНКА: Мада су остали пријатељи и касније су се дописивали!

СПАСОЈЕ: Госпођа Шарлота и Свилени?

ЦВЕТАНКА: Да!

СПАСОЈЕ: То је баш лепо и дирљиво!

РОСА: Куку, црни Синиша! Зар та чудовишта да ми доведеш у кућу?!

СПАСОЈЕ: Смири се Росо! Нису то та иста чудовишта!

ЦВЕТАНКА: Тако вам је то у свету, тетка Росо! Јел' видите шта би вам сад значило да сте ме послушали и да сте пристали да изађете мало из ова четири зида! Да видите мало света! Никако нисам могла да вас наговорим да одемо заједно у Трст па у Венецију... Нисте хтели чак ни у биоскоп да одете, а колико би вам све то користило у оваквој прилици! Јел' видите, никад човек не зна шта га чека у животу! Нисте чак ни телевизију хтели да гледате! Од кад вам је Синиша послао диван телевизор, али ви нисте дозволили чак ни да се распакује, него сте га онако у кутији подигли на шифоњер да тамо труне..

- РОСА: *(Као кривац)*
Мислила сам да га сачувам за унуче!
- СПАСОЈЕ: У праву је девојка, Росо! Какве сам ја само муке видео док сам те наговорио да уведемо телефон, а ево, сад, по цео боговетни дан дуваш у ту слушалицу! Да знаш, кад дође Жоржета, мораћемо да распакујемо телевизор! Она сигурно не може да живи без телевизије!
- ЦВЕТАНКА: Ако хоћете ја могу одмах да позовем мајстора да вам постави антену?
- РОСА: Чекај, полако, Цветанка! Нећу још ништа да дирам док не дође Сениша!
- ЦВЕТАНКА: А да бар једанпут одете у биоскоп, пре него што вам дође снаја... да имате са њом о чему да причате?... За вечерашњу представу је касно, али сутра увече се даје стари филм “Тарзан и жена леопард”? Шта мислите?
- РОСА: *(Ухвати се за главу)*
Цветанка, зар ти не видиш да сам и онако сва слуђена? Немој живота ти још више да ме слуђујеш! Каква сад “жена леопард”, побогу?
- СПАСОЈЕ: *(Цветанки)*
Стварно дете, сад је касно за “жену леопарда”! Него да ми видимо оно што је важније! Да видимо како ћемо да се понашамо кад дође Жоржета и да научимо још понеку реч из те свеске, а ти ћеш да нам помогнеш у свему томе, јел’ тако?
- ЦВЕТАНКА: Хоћу, чика Спасоје, само кажите како?
- СПАСОЈЕ: Ево, како: ја сам мислио да нам ти привремено будеш снаја!
- РОСА: *(Устане)*
Како то “снаја”?!
- СПАСОЈЕ: Полако, Росо! Немој одмах да скачеш! Рекао сам “привремено”, зар ниси чула? Као бајаги да она буде Жоржета, и као бајаги долази нам први пут у кућу, као што ће и да буде, јел’ тако, а ми мало да се вежбамо како ћемо с њом да разговарамо и све остало, јел’ тако? Ево, рецимо, на пример.
(Устане)
Ти Цветанка, улазиш на ова улазна врата овде, да почнемо одмах, као што ће прекосутра да уђе Жоржета и кажеш нам “бонжур”.
(Роси)
То ти је “добар дан” да знаш, Росо!

- РОСА: (Љуџиџиџи)
Знам, Спасоје, нисам толико глупа!
- СПАСОЈЕ: Немој да се љутиш! Ниси још ни почела да учиш а већ све знаш!
- ЦВЕТАНКА: Јесте, тетка Росо, у праву је чика Спасоје! Није на одмет да поново чујете и неку реч коју већ знате!
- РОСА: Знам, али нервира ме Спасоје! Толико се прави важан, као да је посисао сву мудрост овог света!
- СПАСОЈЕ: (Љуџи)
Ти се правиш важна, Росо а не ја! Знаш за “бонжур”, па шта? То знају и врапци у нашем сокачету... А кад је малочас било оно “морген”, била си мања од маковог зрна. Договорили смо се да учимо као да ништа не знамо и морамо да се држимо договора.
- ЦВЕТАНКА: Добро и како ћемо, чика Спасоје? Како сте рекли, ја улазим на ова врата и?
(Оде до вратица)
- СПАСОЈЕ: Чекај! Морамо још нешто да видимо! Пазите, да би све било онако како ће прекосутра да буде, ми ћемо морати да се и сад понашамо као да је Жоржета стварно, овог часа ушла у кућу, јел’ тако?
- ЦВЕТАНКА: Тако је!
- СПАСОЈЕ: Е, ако је тако, онда Росо да ја и ти часком одемо у спаваћу собу и да се пристојно обучемо! Не можемо ваљда овако дочекати снају!
- РОСА: (Усијане)
Хвала богу, Спасоје, што ћеш после толико година да скинеш те усијане панталоне из шездесетшесте!
- СПАСОЈЕ: И ти ћеш да скинеш тај шлафрок твоје покојне бабе!
- ЦВЕТАНКА: (Спасоју)
Треба ли и ја да се скинем?
(Пољед на Росу)
Мислим, да се пресвучем?
- РОСА: Теби, Цветанка, мало треба да потрчиш и да се скинеш! Једва си дочекала! Е, не треба ти да се скидаш!
(Сџроџо)
То се односи само на најужу фамилију!

ЦВЕТАНКА: Мислила сам да се скинем па да се онда обучем као Жоржета?

РОСА: Откуд ти знаш како ће она да буде обучена?

ЦВЕТАНКА: Видела сам толико странкиња и знам како се носе... Наћи ћу нешто слично и у својој гардероби!

СПАСОЈЕ: *(Роси)*
Није то лоше, Росо!

РОСА: Мислиш?!

СПАСОЈЕ: *(Цвџанки)*
Није ти то рђаво, дете! Кад је бал нек је бал! Хајде и ти у своју собу и обуци се као Жоржета!

ЦВЕТАНКА: Што ћу сад да се дотерам! Видећете! Као за филм!
(Испирчи на средња врајиа)

ОСМА ПОЈАВА

Роса и Спасоје.

СПАСОЈЕ: Хајде, Росо, и ми да пожуримо, да не губимо време!
(Оду десно)

Празна џозорница.

Пауза.

Звони џелефон.

ДЕВЕТА ПОЈАВА

Спасоје.

СПАСОЈЕ: *(Испирчи с десна, у кошуљи са нараменицама)*
Сигурно је Синиша!
(Подигне слушалицу)
Хало!

ДЕСЕТА ПОЈАВА

Спасоје и Цветанка.

ЦВЕТАНКА: *(Испирчи из средине. Она је у сасвим тесном, крајком комбинезону. Хаљину држи у рукама. Она сјане иза Спасоја)*

Да није мој Сима?!

СПАСОЈЕ: *(У слушалицу)*

Хало! Хало!!

(Он не види Цветанку која му сјоји иза леђа)

ЈЕДАНАЕСТА ПОЈАВА

Роса и њређашњи.

РОСА: *(Улази с десна, обучена као раније)*

Јел' то Синиша?

(Угледа Цветанку, која сјоји иза Спасоја у комбинезону)

Стој! Спасоје, не мрдај! Не окрећи се!

(Спасоје се укићи, уљашен, сјусћи слушалицу)

Не мрдај! Не гледај уназад!

СПАСОЈЕ: *(Сјоји као кий)*

Шта је Росо, побогу?!

РОСА: Цветанка, сместа облачи хаљину!

ЦВЕТАНКА: Јао, потпуно сам заборавила на хаљину! Извините!

РОСА: Облачи хаљину!

(Спасоју)

Ти не мрдај!

СПАСОЈЕ: *(Сјоји као кий)*

Не мрдам! Шта је било, побогу?

РОСА: *(Цветанки)*

А ти, мрдај и облачи хаљину! Јеси чула?!

ЦВЕТАНКА: *(Брзо облачи хаљину коју је држала у рукама)*

Само што сам почела да се пресвлагам кад је zazвонио телефон! Мислила сам да је Сима, па сам пожурила...

(Брзо навуче хаљину)

СПАСОЈЕ: Јел' могу да се окренем?
РОСА: (Цвећанки)
Тако!
(Сјасоју)
Сад можеш да се окренеш!
СПАСОЈЕ: (Окрене се)
Шта се десило?
РОСА: (Цвећанки)
Немој више да ти се деси, да се појавиш у комбинезону, јеси чула?
СПАСОЈЕ: (Схваћи шта је било)
Ех, врло важно!
РОСА: (Сјасоју)
Што си ти спустио слушалицу?
СПАСОЈЕ: Уплашила си ме!
РОСА: Сигурно је био Сениша?
ЦВЕТАНКА: Можда је био Сима?!
РОСА: (Сјасоју)
Сигурно је био, Сениша а ти спустио слушалицу!!
(Цвећанки)
Јел' видиш шта си направила, Цветанка?
СПАСОЈЕ: Шта је направила?... О, буди бог с тобом, Росо! Хајде да почекамо мало, можда ће опет да зазвони
(Сви зледају у телефон и чекају)
РОСА: (После паузе)
Ништа!
СПАСОЈЕ: Хајдемо ми, да не губимо време а ако зазвони чућемо га из собе!
(Пође десно)
РОСА: (Прирећи прсиом Цвећанки. Пође десно)
ЦВЕТАНКА: (Као кривац)
Извините, тетка Росо! Нисам намерно, богами..
Сви оду. Роса и Сјасоје десно а Цвећанка кроз средња вратица.
Краћа пауза па поново зазвони телефон.

 ДВАНАЕСТА ПОЈАВА

Цвејанка.

ЦВЕТАНКА: *(Ућрчи из средине у другој хаљини. Дохвати слушалицу)*
 Хало! Хало!
(Слуша)
 Хало!
(За себе)
 Ово је сигурно Београд!!

 ТРИНАЕСТА ПОЈАВА

Цвејанка и Сјасоје.

СПАСОЈЕ: *(Ућрчи с десна. Он је у широким ѓаћама, дугим преко колена, на ногама има чарапе са мушким подвезицама. Преко руке носи уредно пресавијене панталоне. Он сјане иза Цвејанке и начули уши)*
 Сигурно је Француска!

ЦВЕТАНКА: *(За себе)*
 Ништа се не чује?!
(Она не примећује Сјасоја који јој сјоји иза лећа)

 ЧЕТРНАЕСТА ПОЈАВА

Роса и пређашњи.

РОСА: *(Улази журно с десна у истој шлафроку само јој је коса раслејена)*
 Јел? Синиша?
(Угледа Сјасоја у ѓаћама иза Цвејанке)
 Стој! Цветанка не окрећи се! Не мрдај!

ЦВЕТАНКА: *(Укићи се као раније Сјасоје, сјусћи слушалицу, улашена)*
 Шта је сад било, тетка Роса?

СПАСОЈЕ: *(И он се укићи, Роси)*
 Шта ти је сад, жено?

- РОСА: *(Цвећанки)*
Не мрдај! Не окрећи се! Не гледај иза себе!
(Сјасоју)
А, ти, облачи панталоне!
- СПАСОЈЕ: *(Збуњен, њек сад примети да је у гаћама. Брзо навлачи панталоне)*
Како ово да ми се деси?! Уопште нисам приметио?!
- РОСА: *(Сјасоју)*
Ти као да си стварно полудео! Хајде пожури!
(Цвећанки)
Ти и даље стој тако и не окрећи главу!
- ЦВЕТАНКА: *(Сјоји као кий)*
Ево не мрдам уопште, тетка Росо!
- РОСА: Како те није срамота?! Стар човек да излази из собе у гаћама!
- СПАСОЈЕ: *(Сјоји збуњен)*
Како то да ми се деси, бога му љубим?!
- ЦВЕТАНКА: *(Схватила је шта се догодило)*
Ех, врло важно!
- РОСА: *(Цвећанки)*
Сад можеш да се окренеш!
(Сјасоју)
Ти ниси нормалан, бога ми!
- СПАСОЈЕ: Уопште нисам приметио!
- РОСА: *(Цвећанки)*
А, што ти спусти слушалицу?
- ЦВЕТАНКА: Престравили сте ме! Мислила сам да је богзна шта!
- РОСА: *(Одмери Сјасоја од главе до пете, публици)*
А и није било бог зна шта!
(Сјасоју и Цвећанки)
Сад је сигурно био Синиша!
- ЦВЕТАНКА: Можда је баш био Сима?! И из Београда се понекад тешко добије веза!
- РОСА: Слушај, ако ми још једанпут поменеш Симу треснућу те овим телефоном по глави!
- ЦВЕТАНКА: Добро, Ђура! Заборавила сам..

РОСА: Јел' видиш Спасоје шта направи?!
(Спасоје уздише)
Хајде опет да почекамо мало! Можда ће опет да зазвони?!

(Гледају у телефон. Чекају. исјео као раније)

СПАСОЈЕ: *(После паузе)*
Ништа!

РОСА: Опет ништа! Него хајдемо ми, да не губимо време а ако опет зазвони чућемо га из собе.

Сви оду као раније, Роса љубишио пожура Спасоја да уђе у собу, а Цветанка изађе на средња вратица.

Празна позорница. Пауза.

ПЕТНАЕСТА ПОЈАВА

Роса и Спасоје.

Роса и Спасоје улазе бојажљиво с десна. Он је у црном оделу са прслуком а она у широкој шећер халџини из два дела са џашином у рукама и смеишим шеширом на глави.

РОСА: Јел' није више звонио?

СПАСОЈЕ: Није, чули бисмо да је звонио!

РОСА: Мени се, у једном тренутку учинило као да звони?

СПАСОЈЕ: То теби звони у ушима од раније...
(Иде до средњих вратица, довикује)
Цветанка, шта је било, јеси ли готова?

ЦВЕТАНКА: *(Споља)*
Ево одмах!

РОСА: *(Дође до средњих вратица, довикује)*
Ми смо готови, Цветанка!

ЦВЕТАНКА: *(Споља)*
Ево, сад ћу ја! Јел' није више звонио телефон?

СПАСОЈЕ: *(Који се вратио најред иде ојеш до средњих вратица, довикује)*
Није!

ЦВЕТАНКА: *(Споља)*
Молим?

- СПАСОЈЕ: *(Довикује)*
Кажем није! Није звонио!
- РОСА: *(И она се враћила на њедњи део њозорнице ња њоново иде до средњих враћа, довикује)*
Није звонио, Цветанка! Није!
- ЦВЕТАНКА: *(Сћоља)*
Добро, чујем! Ево, одмах долазим!
- СПАСОЈЕ: *(Оћей је дошао најред ња њоново иде до средњих враћа, истћо као раније, довикује)*
Ми ћемо овде да те чекамо, као што смо се договорили а ти знаш шта треба да кажеш кад ућеш?
- ЦВЕТАНКА: *(Сћоља)*
Знам “бонжур”!
- СПАСОЈЕ: *(Довикује)*
Тако је!
(Роси)
То је “добар дан”!
- РОСА: Спасоје, ако те звизнем све ћеш звезде да видиш!
- СПАСОЈЕ: Заборавио сам да то знаш!
(Осврће се)
Где је сад она свеска... ту је остала?
(Поново иде до средњих враћа)
Цветанка, да ниси ти понела ону француску свеску?
- ЦВЕТАНКА: *(Сћоља)*
Јесам... сад ћу је донети!
- СПАСОЈЕ: *(Поново се враћа најред, Роси)*
Сад ће да је донесе!
- РОСА: Чула сам Спасоје, не мораш и са српског да ми преводиш!
- ЦВЕТАНКА: *(Сћоља)*
Чика Спасоје!
- СПАСОЈЕ: *(Поново ћрчи у дубину)*
Кажи, сине
- ЦВЕТАНКА: *(Сћоља)*
Јел’ сигурно више није звонио телефон?
- СПАСОЈЕ: Није сине!

РОСА: *(Иде до средњих вратиа, довикује)*
 Нисмо чули да је више звонио!
(Сѣасоју, ѓласно да Цвеѣанка чује)
 Јел' да Спасоје да нисмо?

СПАСОЈЕ: *(Роси ѓласно да Цвеѣанка чује)*
 Нисмо, Росо, нисмо!

РОСА: *(Довикује)*
 Ево и Спасоје каже да нисмо!

ЦВЕТАНКА: *(Сѣоља)*
 Чујем вас ја, чујем!

Сѣасоје и Роса сѣоје једно ѣоред друѓоѓ и чекају.

Пауза.

СПАСОЈЕ: *(Вади из ѣрслука сребрни саѣ на ланцу)*
 Што време иде?!

РОСА: Да седнемо ми док она не уђе!
(Седне)
 Само ово чудо да се заврши па да се сви смиримо!

СПАСОЈЕ: *(Вади марамицу, брише зној са чела)*
 Није ово лако, богами!

Пауза. Исѣо као ѓоре, Сѣасоје и Роса седе и чекају.

РОСА: *(Довикује седећи)*
 Цветанка, хоћеш ли скоро?

ЦВЕТАНКА: *(Сѣоља)*
 Ево, одмах!

Пауза. Све исѣо као ѓоре.

РОСА: *(Сѣасоју, шаѣаѣѣом)*
 Оно је сигурно био Синиша!

СПАСОЈЕ: *(И он шаѣаѣѣом)*
 Можда? Да нам јави за Жоржету!

РОСА: *(Шаѣаѣѣом)*
 Сад се жива поједох што није могао да нас добије!

СПАСОЈЕ: *(Шаѣаѣѣом)*
 Добиће нас касније! Ћути сад!
(Пауза, оѣеѣ шаѣаѣѣом)
 Сигурно су и телефонске везе биле преоптерећене?!

- ЦВЕТАНКА: *(Споља)*
Готова сам, чика Спасоје! Јел' може?
- СПАСОЈЕ: *(Узбуђен, Роси)*
Хајде, дижи се!
(Довикује)
Ево одмах, сине!
- РОСА: *(Збуњена)*
Како ћемо сад, Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Ево овако!
(Узме је за руку и поведе је најпре до средњих вратића, па ситане покрај ње као да су у ситроју)
Овде стани! Тако!
(Довикује)
Хајде, готово је!
- РОСА: Сва се тресем!
- СПАСОЈЕ: А мислиш да је мени лако?
- РОСА: Ово ми је најтежи дан у животу!
- СПАСОЈЕ: *(Узбуђен)*
Ево је, иде!

ШЕСНАЕСТА ПОЈАВА

Цвећанка и пређашњи.

- ЦВЕТАНКА: *(Провири кроз вратића, види Спасоја и Росу у ситроју, засмеје се, онда широм отвори вратића и уђе у собу. Она има на себи, светлу хаљину, бели шешир а преко рамена носи белу џакину)*
Бонжур мама! Бонжур тата!
- РОСА: *(Крајње узбуђена, држи Спасоја за руку)*
Живи били!
- СПАСОЈЕ: *(Вуче је за рукав)*
Како "живи били", Росо? Од куд ти сад то?...
(Цвећанки)
Бонжур!
- ЦВЕТАНКА: *(Седне, понаша се као ђлумица на сцени. Криви устна, добаца Спасоју)*
Шта сад, чика Спасоје?
(Гледа Росу и Спасоја, само шито не пукне од смеха)

- СПАСОЈЕ: *(Сјусџи џлас, Цвејџанки)*
Сад нам понуди да седнемо! Погледај у свеску како се каже “седите”?
- ЦВЕТАНКА: *(Гледа у свеску. Преврће лисџове)*
Нема!
- СПАСОЈЕ: Како нема?!
- ЦВЕТАНКА: *(Преврће лисџове)*
Не видим нигде “седите”!
(Чџџа)
“Лаку ноћ”, “назеб”, “крава”, “живели”, “дан и ноћ”, “пупак”, “пиринач”, “довиђења”!
- РОСА: И нема “седите”?!
- ЦВЕТАНКА: *(Преврће лисџове)*
Нема!
- РОСА: А има “пупак”?!
- ЦВЕТАНКА: *(Смеје се. Покрије усџа руком)*
Има.
- ЦВЕТАНКА: *(Поново чџџа из свеске)*
Ево “добро дошли”, “изнутра”, “срећан пут”, “црвени ветар”, “мало бело”... Нема “седите”!
- РОСА: *(Сјасоју)*
Види сад овај малер!
- ЦВЕТАНКА: *(Гледа у свеску, џреврће лисџове)*
Ево, има “устаните”!
- СПАСОЈЕ: Шта ће нам то?
- РОСА: Ми смо већ устали, јел’ тако Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Сигурно!
(Најџџо мисли)
Што је ово сад незгодно!
- ЦВЕТАНКА: *(Окреће лисџове свеске)*
Ево, има и “лезите”!
(Прсне у смех)
- РОСА: *(Прекорно, Цвејџанки)*
Није то смешно, Цветанка! Волела бих тебе да видим у нашој кожи!

- ЦВЕТАНКА: Извините, тетка Росо, али не могу да се уздржим!
(Покушава да се уозбиљи)
Немојте да се љутити!
- РОСА: Боље гледај у тај речник! Не можемо овако да стојимо до зоре!
- ЦВЕТАНКА: (Чиџа)
Овако: “дописница”, “шупљина”, “тераса”, “компот”, “иши-јас”, “дуванкеса”, “Божић”... нема “седите”!
- РОСА: Бога ти љубим!
(Сјасоју)
Да не зна онај твој Црнотравац иако се каже “седите”?
- СПАСОЈЕ: Не верујем?! Војска такву реч није употребљавала ни у једном рату. Она би морала да буде у овом хотелском речнику... А ако је ту нема...
(Збуњен)
онда... онда... морамо да видимо ша ћемо!
(Замисли се)
- РОСА: Хајде ми, Спасоје, прво да седнемо, па онда да видимо како се то каже на француском! Отпадоше ми ноге!
(Седне)
- СПАСОЈЕ: И мени, богами!
(И он седне)
Све ми колена подрхтавају!
(Вади марамичу, брише зној са чела и лица)
- РОСА: Бога ми нисам знала да је овако тешко научити један страни језик?!
- СПАСОЈЕ: Ја сам ти рекао..
- РОСА: Ево већ пола сата не можемо да нађемо једну ситну реч, а шта ће тек бити са крупним речима кад оне дођу на ред?
- СПАСОЈЕ: Сад су и те ситне речи за нас крупне, све док не пробијемо лед!
- РОСА: (Цвејанки, која њреврће листове свеске)
Шта би Цветанка, нема је?!
- ЦВЕТАНКА: Нема!
- РОСА: Е, баш смо баксузи! На првом кораку да се саплетемо о то пишљиво “седите”!

- ЦВЕТАНКА: Знате шта! Не мора Жоржета вама да каже баш “седите”!
Може да вам каже неку другу реч, која значи то исто!
Рецимо...
(Мисли)
Шта ја знам?! Рецимо...
- СПАСОЈЕ: Заузмите места?!
- ЦВЕТАНКА: То не ваља! Тако се каже само у биоскопу... То је некако...
- СПАСОЈЕ: Службено, мислиш?
- ЦВЕТАНКА: Е, јесте!
- РОСА: (Бојажљиво)
А... ”спустите се”?!
- СПАСОЈЕ: Шта причаш, Росо? Како можемо нас двоје да се спустимо?!
Каже се: спустио се мрак, спустио се плусак, спустила се магла... а не може да се каже: спустили се Роса и Спасоје!
- РОСА: Синиша нам је, прошле године, кад је ишао за Француску,
писао да се због невремена спустио у Минхену!
- СПАСОЈЕ: Побогу Росо, што ти можеш да одвалиш и да останеш жива!
Није се спустио Синиша него се спустио авион у коме се Синиша возио. А ја и ти, како год окренеш не можемо да се спустимо, овде у соби!
- РОСА: Добро, али тако се понекад каже! Мој покојни отац имао је
обичај да каже: “да спустим кости и да данем душом!”
- СПАСОЈЕ: (Љућитио)
А моја покојна баба имала је обичај да каже деди: “Чучни мало, Живко и одмори ноге!”... па мислиш да би Жоржета могла да нам каже: “Хајде чучните мало вас двоје, па да се лепо упознамо!”... Баш теби, Росо, не иду у главу страни језици!
- ЦВЕТАНКА: (Смеје се. њокрива усџа руком)
- РОСА: (Цвџанки, љућитио)
Ти Цвџка, немој да се смејеш јер си ти крива за све ово!
- ЦВЕТАНКА: Ја?!
- РОСА: Ти, дабоме! Чим си ушла у собу потрчала си да одмах заузмеш место и да седнеш а видела си да нас двоје старијих стојимо. Да си нама одмах уступила место, као свако васпитано чељаде, сад не бисмо имали ове муке са тим “седите”!
- ЦВЕТАНКА: Нисам ни ја знала шта ћу, кад сам ушла! Збунила сам се.

- РОСА: Шта имаш ти да се збуњујеш? Ово је наша мука а не твоја...
Него такви сте данас ви млади! Само гледате да сместите своје дупе, а старији нека стоје, баш вас брига!
- ЦВЕТАНКА: Да сам ја остала на ногама а да сте ви сели онда бисте ви мени, то јест не мени него Жоржети, морали да понудите да седне и опет вам испада исто!
- СПАСОЈЕ: Има право девојка! Изгледа Росо да баш никако не можемо да избегнемо ту реч?
- ЦВЕТАНКА: *(Роси)*
Ви само да мене нападнете!
- РОСА: Није то, синко, него, ем нас је снашло ово чудо ем нам се ти стално смејеш!
- ЦВЕТАНКА: Не могу да се уздржим, тетка Росо! Али ја хоћу да вам помогнем колико могу!
- РОСА: Знаш ја то, дете моје! Знаш..
- СПАСОЈЕ: Доста је било приче! Хајде да решавамо овај проблем ако хоћете да нешто урадимо... Малочас ми нешто паде напамет: како би било да нас двоје уопште не устајемо кад Жоржета уђе у собу?... Да је дочекамо седећи?
- РОСА: Као, ухватио нас ишијас!
- СПАСОЈЕ: Дабоме, ишијас! То ми је и пало напамет кад је Цветанка прочитала у речнику реч “ишијас”!
- РОСА: Тако је! Прочитала је баш “ишијас”!
- СПАСОЈЕ: Значи, имамо ту реч, ако нам буде затребала! Али ја мислим, кад нас Жоржета види да седимо моћи ће да нам каже једино “устаните” све док не примети да се држимо за крста. А кад то примети онда смо ми на коњу, јер неће моћи да нам каже ништа друго него “лезите”, а и “устаните” и “лезите” имамо у свесци!
- РОСА: *(Мисли)*
Нешто ми је то много запетљано!
- ЦВЕТАНКА: Јесте, чика Спасоје, много је компликовано а опет ћете ви њу морати да понудите да седне.
- СПАСОЈЕ: *(Трља браду)*
Имаш право! Видиш ја сам то сасвим сметнуо с ума!

ЦВЕТАНКА: Стварно дивно, тетка Росо!

РОСА: *(Усмијане, скине шешир)*
Е, ако је тако, онда је готово са овим циркусом!

СПАСОЈЕ: Шта је сад, побогу?!

РОСА: *(Скида ѓорњи део хаљине. Осмијаје у блузи. Цвећанки)*
Узми лепо ову твоју свеску и носи је одавде! Више нам неће бити потребна!

ЦВЕТАНКА: Не разумем вас?!

СПАСОЈЕ: Ни ја те не разумем, Росо?! Изгледа да је сад теби прешло у навику да се скидаш?!

РОСА: *(Цвећанки)*
Ако не разумеш онда ћу лепо, јасно и гласно да ти кажем: нећеш више да будеш Жоржета! Јел' сад разумеш?

ЦВЕТАНКА: Зашто?!

РОСА: И да знаш: срећа твоја што ти сутра долази Сима, иначе би, после овога што си малочас рекла, морала да тражиш и други стан!

ЦВЕТАНКА: Шта сам рекла? Шта вам је сад опет, тетка Росо?

СПАСОЈЕ: Дабоме! Шта ти је девојка рекла?... Шта ти је опет, Росо?

РОСА: Ти, Спасоје ћути! А, ти, Цветанка, изгледа да си заборавила шта смо се нас две договориле?!

ЦВЕТАНКА: То нема никакве везе са овим!

СПАСОЈЕ: Дабоме да нема! А у чему је ствар?

РОСА: Уобразила си да си Синишина жена, а нема везе! Уобразила си да си Жоржета а нема везе?

ЦВЕТАНКА: *(Само шми не зајлаче)*
Да знате да ме вређате, тетка Росо! За какву девојку ви то мене сматрате?

РОСА: Остави ти сад то! Овај циркус је постао опасан а моја је дужност да штитим Синишин брак!

ЦВЕТАНКА: *(Јеца)*
То је невероватно?! Увек нађете разлог да ме нападнете! Увек!

РОСА: Ко зна шта ти све можеш да уобразиш ако се и даље будеш играла Жоржете?!

ЦВЕТАНКА: *(Плаче)*

Као да једва чекате!

СПАСОЈЕ: Боже Росо, још ти снаја није ни ушла у кућу а ти се већ посвађала са њом!

Телефон зазвони. Сви скоче.

СПАСОЈЕ: Стој, чекај! Ја ћу!
(Подигне слушалицу)

РОСА: *(Оћме му слушалицу)*
Сигурно је Синиша?!

ЦВЕТАНКА: *(Брише нос)*
Можда је сад Сима?!

РОСА: Ало! Ало! Молим?!
(Сћасоју)
Јао, међуградска! Одсекле су ми се ноге! Говори ти, ја немам снаге!
(Пружа му слушалицу)

СПАСОЈЕ: Хало! Јесте! Хало!
(Подигне глас)
Синиша сине, ти си?... Овде отац!
(Слуша)
Здрави смо сви! Ево је ту поред мене!

РОСА: *(Вади марамицу, брише очи)*
Знала сам да је он!
(Сћасоју)
Шта каже?!

СПАСОЈЕ: *(Даје јој знаке да ћући)*
Знамо сине, чули смо!

РОСА: *(Држи се за срце)*
Боже, што ми лупа срце!

СПАСОЈЕ: *(У слушалицу)*
Па што нам ти ниси јавио, сине, него смо случајно чули од непознатог лица?
(Слуша)
Неки Сретен Милеуснић ... Знаш га јел' да? Данас у ресторацији на железничкој станици...
(Слуша)
Јесте! Добро сине, кад је тако, нека ти је са срећом!
(Вади марамицу, брише сузе)

- РОСА: *(Плаче)*
Сине мајкин! Сва сам се презнојила!
(Дохваћу Цвећанкину руку и стићи је себи на чело)
Пипни ме!
- ЦВЕТАНКА: И ја.
(Показује чело)
Ево, погледајте!
- РОСА: Шта имаш ти да се знојиш?!
- ЦВЕТАНКА: И ја сам се узбудила... шта могу?!
- СПАСОЈЕ: *(У слушалицу)*
Шта кажеш?!
(Гесћовима ућивава Росу и Цвећанку)
- РОСА: Шта каже?! Шта каже?!
- СПАСОЈЕ: *(Највише слуша, даје Роси знаке да ћути)*
Знамо сине, Жоржета!
(Слуша, нагло се уозбиљи)
Није могуће?!
(Највише слуша)
Тако значи?!
- РОСА: Шта каже, Спасоје?!
(Прислони главу уз слушалицу)
- СПАСОЈЕ: *(Гура је рукама од телефона)*
Чекај, Росо!
(У слушалицу)
Аха... значи онај Сретен Милеуснић то није знао?! Па јесте,
он ради у другој фабрици!
- РОСА: *(Крајње узбуђена)*
Говори шта је, полудећу!
- СПАСОЈЕ: *(Даје јој знаке да ћути, у слушалицу)*
Шта кажеш, нећеш моћи?!
(Слуша)
Како?... Ја и мајка?!
(Слуша)
Значи, већ си послао? Што си тако пожурио, сине?... Да си
нам бар раније јавио... да знамо!
(Слуша)
Како? Сад нам јављаш? Па јесте..

- РОСА: *(Ван себе од узбуђења)*
Шта каже, Спасоје, говори?!
- ЦВЕТАНКА: Шта каже, чика, Спасоје?!
- РОСА: *(Цвејанки)*
Тебе се не тиче, шта каже!
- СПАСОЈЕ: *(Слуша, маше рукама, даје Роси и Цвејанки знаке да се ућишијају)*
Тишина!
(У слушалицу)
Сине, јел' могуће?!
(Седне, њоново вади марамцу)
- РОСА: Спасоје, говори шта је или ћу сад ову ташну да ти треснем о главу?!
- СПАСОЈЕ: *(Седи, брише очи, у слушалицу)*
Добро, сине мој! Кад ти кажеш... спремићемо се! Чувај се, сине!
(Слуша)
Поздрави и ти њу!
- РОСА: *(Скочи. Хоће да му оћме слушалицу)*
Дај овамо ту слушалицу!
- СПАСОЈЕ: Здраво!
(Сћусићи слушалицу)
- РОСА: Јел' оде?
- СПАСОЈЕ: Оде!
- РОСА: Говори, ста је?
- СПАСОЈЕ: Не долази прекосутра.
- РОСА: Не долази?!
- СПАСОЈЕ: *(Усћане)*
Седи, Росо! Седи и ти, Цветанка!
(Роса и Цвејанка седну. Он сћави руке на леђа и њрошејћа исћред њих)
Росо, кад оно рече да си последњи пут била код лекара за срце?
- РОСА: *(Ућлашена)*
Зашто Спасоје?
- СПАСОЈЕ: Онако, питам за сваки случај!

- РОСА: Спасоје, говори шта ти је Синиша рекао или...
(*Хоће да зайлаче*)
- СПАСОЈЕ: Сећаш ли се стрина Мариног братанца, онај што је кад је напустио школу и оженио се девојком из циркуса?
- РОСА: Сећам се па шта?!
- СПАСОЈЕ: А, јел' ти још у глави, како се она звала?
- РОСА: Лујза... или тако некако?
- СПАСОЈЕ: Е, није него Живана а звали су је Лујза!
- РОСА: И шта хоћеш да кажеш?! Да није...
- СПАСОЈЕ: Е, јесте, то је! Жоржета није Жоржета!
- РОСА: (*Ухваи се за срце*)
Него?!
- СПАСОЈЕ: Стеванка.
- РОСА: Каква Стеванка?
- СПАСОЈЕ: Стеванка као свака Стеванка!
- ЦВЕТАНКА: Није Францускиња?!
- СПАСОЈЕ: Дабоме да није, него Стеванка из Јагодине а ради у некој радњи за женски веш која се зове "Жоржета" па је наши Југовићи због тога зову Жоржета
- ЦВЕТАНКА: Ето ти сад!
- РОСА: (*Запањена*)
И није Францускиња?!
- СПАСОЈЕ: Сигурно да није!
- РОСА: (*Усипане*)
Е, не може то тако! Отишао човек у бели свет да тамо нађе Стеванку из Јагодине! Не може то Синиша тако!
- СПАСОЈЕ: Ђути, Росо, бар неће бити "пријатно" и "вашу ручицу"!
- ЦВЕТАНКА: (*Смеје се*)
И "спустите се"...
- РОСА: Богами, нећемо тако! Зар се ја овде убих да научим француски језик а он ми доводи у кућу Стеванку из Јагодине! Њу је могао и овде да нађе, није морао да иде чак у Француску!
- СПАСОЈЕ: Чекај, Росо, то још није све! Има још нешто!
- РОСА: Шта има још?

- СПАСОЈЕ: *(Поново прошећа по соби, вади марамицу, брише враћ)*
Росо, колики ти је био притисак кад си последњи пут мерила?
- РОСА: *(Подигне сиволицу увис)*
Спасоје!!
- СПАСОЈЕ: *(Заклони главу рукама)*
Само полако!
(Дохваћи је нежно за руку)
Седи овде, Росо!
(Роса седне. Он почиње издалека)
Сећаш ли се ти, Росо, оне кума Кајине сестре, што се онако изненада удала и ником ништа није говорила?
- РОСА: Она што је “аконтирала”?
- СПАСОЈЕ: *(Брише зној са чела и лица)*
Е, јесте, она!
(Гледа у Росу)
- РОСА: Знам!
(Гледа и она у њега)
И шта хоћеш да кажеш?!
(Избечи очи)
Да није?!
- СПАСОЈЕ: *(Седне)*
Е, јесте, то је!
- ЦВЕТАНКА: *(Скочи са сиволице)*
Унуче?!!
- РОСА: *(Гледа у Спасоја широко отворених очију)*
Спасоје!
- СПАСОЈЕ: Што ме гледаш тако?... Нисам ја крив за то него Синиша!
- РОСА: *(Истио као горе)*
Спасоје!
- ЦВЕТАНКА: *(Радосна)*
Тетка Росо!
- СПАСОЈЕ: Ето то је! Жоржета, то јест Стеванка треба ускоро да се породи у због тога не долазе овамо као што су мислили, него нас двоје треба да идемо тамо код њих, да им се нађемо око порођаја! Синиша нам је већ послао карте за воз!

(Роса се укочила, седи нејоично, оћворених усћа и широко оћворених очију и зуре у једну шачку)

ЦВЕТАНКА: *(Ухвати је за руку)*
Тетка Росо, шта вам је?!
(Тајше је по образима)
Тетка Росо!

СПАСОЈЕ: *(Прићрчи, ћрихвати шешир који Цветанка држи у руци и хлади Росу)*
Росо, освети се! Росо, прибери се! Росо, сабери се!

ЦВЕТАНКА: *(Брижно)*
Тетка Росо, јел' ме познајете?! Ја сам, Цветанка!

СПАСОЈЕ: Изгледа да те не зна?! Да видимо јел' зна мене?
(Роси)
Јел' познајеш мене, Росо? Ја сам твој Спасоје!
(Цветанки, узнемирен)
Само да се не шлогира!
(Тајше је по образима)
Росо!

ЦВЕТАНКА: Тетка Росо, чујете ли ме?! То је радосна вест! Најрадоснија!
Добићете унуче! Тетка Росо, унуче!!

СПАСОЈЕ: Јесте Росо, и снају и унуче одједном!

РОСА: *(Помиче усне, ћа очи и обрве, најзад јој се усне рашире у осмех. Она гледа час Сјасоја час Цветанку)*
Унуче!

ЦВЕТАНКА: Јесте, унуче, тетка Росо! Ваше унуче!

РОСА: *(Поново, осмех ћа ћрч ћлача на лицу, ћа оћей осмех)*
Моје унуче!

СПАСОЈЕ: *(Брише сузе)*

ЦВЕТАНКА: Ваше, тетка Росо! Ваше! Ух, што ћете да частите! Што ћете да направите ручак!

(Роса и Сјасоје ћлачу)

ЦВЕТАНКА: А позваћете и мене и Симу, јел' да?

РОСА: *(Кроз смех и сузе)*
Позваћу само тебе и Ђуру... Сима не долази у обзир!
(Сви се слајко смеју. После ћаузе Роса се изненада уозбиљи, и усћане)
Кад путујемо Спасоје?

- СПАСОЈЕ: Чим стигну карте!
- РОСА: Хајде онда на посао! Ти Цветанка трчи да купиш сир, коре за гибаницу и млевено месо за сарму. Хоћу да припремим све за пут, јер карте могу већ сутра да стигну! Пожури само да се не затворе радње!
(*Цветанка и Спасоје се узмувају њо соби*)
Ти Спасоје, трчи код Жике и Милице по тај рецепт за капљице, па онда трчи до Даце и Милисава и кажи им да нас двоје идемо у Француску и да ћемо да им донесемо и лутку за унуку и неки мали транзистор за оног муфљуза Милисава, бестрага му глава! Онда трчи код Ђуке из финансијског и тражи му број за те његове улошке! Јеси разумео?!
- СПАСОЈЕ: Јесам, Росо!
(*Сјрема се*)
- РОСА: А ти ћеш Цветанка, кад одеш по млевено месо, да кажеш Ђури касапину да ћемо му донети ту капу за сушење косе па ћеш онда да тркнеш и до Каје поштарке и тражићеш да ти да мере за онај цвилех!
- ЦВЕТАНКА: Мере за цвилех! Добро! Ево трчим!
- РОСА: (*Вади из џепа сјари новчаник, Цветанки*)
Ево ти паре за месо, за сир и за коре! Јеси ли све упамтила?
- ЦВЕТАНКА: Јесам! Ништа не брините!
- РОСА: А ти, Спасоје, јеси ли све упамтио?
- СПАСОЈЕ: Ја знам напамет шта је ко тражио!
(*Полазећи*)
Хајде да кидам ја док се још види на улици! И да стигнем све да обиђем!
(*Пође према врајима*)
- РОСА: (*Спасоју и Цветанки, који су већ на врајима*)
И још нешто: ником ни речи о томе да нам је унуче на путу...
(*Извади марамцу, зайлаче се, ња се умири*)
Сви ће искористити нашу радост и ко зна шта ће још тражити да донесемо?!
- ЦВЕТАНКА: Будите без бриге! Одох ја!
(*Исјрчи на средња враја*)

СЕДАМНАЕСТА ПОЈАВА

Роса и Сјасоје.

СПАСОЈЕ: *(Довикује с враџа Цветанки)*
Пази добро, Цветанка да се негде не изланеш! Хајде и ја да
кидам!
(Окреће се у круг, Роси)
Толико сам се збунио да не могу да пронађем врата! Хајде
одох!
(Изађе на средња враџа)

ОСАМНАЕСТА ПОЈАВА

Роса, сама.

РОСА: *(Седне према публици)*
Ух, да мало дођем себи!
(Уздише)
Овај данашњи дан памтићу целог живота!
(Смешка се)
Е, Синиша, Синиша! Морао да оде у бели свет и да тамо нађе
Стеванку из Јагодине!
(Смеје се)
Таква су данашња деца! Све раде наопачке!
(Узима плейиво са стола)
Шта сад да радим са овим џемпером?! Ако га однесем
Синиши биће му криво што и Стеванки нисам исплела...
(Мисли)
а за њу је сад касно да почињем!
(Мисли)
Сетила сам се!
(Публици)
Знате шта ћу да урадим? Не знате? Пребацићу дугмад на
леву страну а рупице на десну и поклонићу га Стеванки! То
ће и Синишу да обрадује! Шта кажете, а?... Соломонско
решење, јел' да?
(Мисли)

Још сам нешто хтела!

(Гледа у публику)

А јесте! Решила сам! Ово нам је највећа радост у животу! Па кад је бал нек' је бал! Сутра ујутру сви у ред испред мога прозора да запишем шта свако до вас хоће да му донесем из Француске! Само немојте да претерујете! Хајд' сад стварно у здравље! Готово је!

ЗАВЕСА